

Carta a un desconegut.

Estimat “desconegut”,

No sé qui ets, ni tan sols com et dius. Sé que tu tampoc saps qui sóc jo ni com em dic, però això és el menys important.

Sé que potser tampoc no t'interessa saber qui sóc, ni el motiu pel qual t'escric, de fet ni jo mateixa sé perquè ho estic fent. Suposo que escriure't tampoc em servirà de res, que la meva vida serà així fins que em mori. I no deu faltar molt per això.

L'únic que pretenc és fer veure a una persona tan llunyana a mi pel que fa al país, a la religió o a la cultura, la barbàrie per la que estic passant jo.

Jo, i milions de dones més al món, que semblen no ser vistes ni reconegudes per ningú, són invisibles davant d'aquesta societat egoista, que només mira pels seus beneficis, sense parar-se a pensar ni un sol moment en les altres persones, i davant dels governs, que sempre prometen canvis per acabar amb la violència, els maltractes... o un millor nivell de vida. I jo em pregunto: on són aquests canvis? O és que nosaltres, les dones, no entrem a la llista?

Bé, és cert que les dones del meu país, i moltes més com jo, no comptem per res en tot això, però el meu somni és que algun dia això canviï. Que es miri a tothom amb els mateixos ulls, sigui noi o noia, blanc o negre o musulmà o cristià.

Aquest dia, encara que jo ja no sigui aquí, estaré orgullosa d'haver-te escrit aquesta carta i pensaré que potser jo, tot i la meva invisibilitat davant dels homes, que em fan sentir inútil (i encara em pregunto si de veritat ho sóc) he fet alguna cosa de profit, que ha ajudat a que moltes dones no passin pel que vaig passar jo. Potser també aquell dia, estigui on estigui, ja no em sentiré inútil i fins i tot em sentiré reconeguda per algú.

Com he dit abans, no sé ni qui ets. Tampoc sé si podràs fer alguna cosa per mi, l'únic que et demano en aquest moment és que, si us plau, no em facis invisible també als teus ulls. I si no t'interessa el que et dic, segur que hi ha persones amb bon cor que estan disposades a fer alguna cosa perquè la meva situació canviï. Per tant, et demano que donis la carta a aquelles persones a les que sí que els hi interessa.

Bé, em sembla que començaré a explicar-te la meva història des del principi. Potser així m'entendràs millor.

La meva vida ha estat un infern des de que vaig néixer.

Al meu país, com a molts altres països asiàtics o africans, les dones no serveixen per res, i són vistes pels homes com a una molèstia o com a simples objectes fets per poder tenir descendència. Millor dit, per poder tenir fills (nens), ja que la majoria de les nenes són matades només néixer, per ser considerades un impediment que no serveix per treballar al camp i una boca més a la que alimentar.

Jo vaig tenir sort, ja que no em van matar al néixer. Encara que si m'ho paro a pensar, crec que hagués tingut més sort si m'haguessin matat. D'aquesta forma no hauria viscut tot això.

Bé, en aquests moments és una tonteria pensar això, ara ja res no canviarà en la meva vida. L'únic que passarà aviat serà que em moriré (tinc sida), però tampoc és una cosa que l'importi a ningú, ni tan sols a mi. Fins i tot, estic desitjant que arribi aquest moment. Ningú em recordarà. Ben pensat, tampoc tinc a ningú que em pugui recordar, però almenys quedarà la meva carta, i confio en poder fer la vida que he volgut fer sempre: ser lliure, poder pensar com vulgui i en definitiva, viure en un món sense

prejudicis de cap tipus. I mentre espero que arribi aquest dia, t'escric la carta. Cada matinada escric un trosset, ja que la matinada és l'únic moment del dia que tinc per poder estar sola.

Bé, serà millor que segueixi explicant la meua història.

Amb només cinc anys, el meu pare ja em va trencar una cama i un braç en una de les seves brutals pallisses. Recordo que aquella vegada va ser perquè deia que no el mirava mentre m'estava parlant. Però com volia que el mirés, si només l'expressió del seu rostre em produïa fàstic?

Des de la vegada que va abusar sexualment de mi, mentre la meua mare ens mirava i jo li demanava desesperadament que fes alguna cosa perquè parés, era incapaç de mirar a cap dels dos a la cara.

Però aquesta no va ser l'única pallissa, van haver-hi moltes més com aquesta. Una vegada perquè vaig arribar deu minuts més tard del normal de recollir sis litres d'aigua d'un pou que es trobava a tres quilòmetres de casa meua, una altra perquè el sopar no era lo suficientment bo... també hi havia vegades que eren sense motiu: el meu pare havia tingut un mal dia i necessitava desfogar-se. I així, una i una altra vegada.

Vaig arribar a pensar que el meu pare tenia raó i em pegava amb motius, que jo no servia per res i tot ho feia malament. Ara sé que estava molt equivocada, i encara em pregunto com podia pensar això.

Va arribar un moment en que ni tan sols els cops em feien mal, el pitjor era suportar l'actitud despectiva i el despreci amb que em tractaven els meus pares.

Tenia sis anys quan vaig començar a anar a l'escola, i no puc expressar amb paraules com em vaig sentir en aquell moment. Era feliç: tenia la oportunitat d'aprendre a escriure, a llegir...

Cada matí em llevava a les sis per poder anar als pous a recollir aigua. Després de caminar sis quilòmetres, tornava a casa, exhausta, i havia de preparar l'esmorzar per a la família (si és podia anomenar així). Llavors, anava al col·legi.

Durant les dues hores que passava cada matí al col·legi, em sentia la nena més afortunada del món. Però aquesta sensació em durava poc: tornava a casa i era com tornar a l'infern.

Primer, havia de cuidar dels meus germans petits mentre la meua mare estava al mercat, i després, havia de preparar el dinar per quan arribés el meu pare. Aquest era el pitjor moment del dia. Com he dit abans, era estrany el dia en que el meu pare no em pegava, si no era per un motiu, era per un altre.

Vaig anar al col·legi durant dos anys, i l'únic que sabia era llegir i escriure lo just, però això ja m'estava bé.

Quan tenia vuit anys em van practicar l'ablació: una pràctica que consisteix a tallar el clítoris i part dels òrgans genitals de les nenes.

Abans de que m'ho fessin, jo estava molt espantada.

A la Suraina, la meua cosina, li ho van fer, i em va explicar que va ser horrible: li ho van practicar sense anestèsia i va estar a punt de morir perquè va perdre molta sang de la ferida. Ara, deia que pràcticament no podia caminar pel dolor que sentia, i tampoc podia ni fer pipí, ja que li feia un mal insuportable.

Quan em va explicar això estava aterroritzada, i vaig comunicar-li als meus pares el desig de que no m'ho fessin. La resposta del meu pare va ser una brutal pallissa.

Em va dir que aquesta pràctica formava part de la nostra cultura i les nostres tradicions, i que no tornés a repetir que no volia que m'ho fessin.

Jo no ho vaig tornar a repetir, però en el fons dels meus pensaments, jo sentia que no pertanyia a aquella cultura ni a aquella religió, em feia fàstic tot el relacionat amb això. Em feia fàstic pertànyer a una cultura en la que no es respecten els drets de cada

persona, en la que s'atempta contra el seu cos i la seva vida, i en la que les dones són tractades d'una manera brutal, pitjor que els animals.

Tot això em feia i em fa fàstic, però m'ho havia d'empassar tot, i va arribar un moment, en el que en el meu cor només hi havia odi, ràbia, rancor...

Com he dit abans, als vuit anys em van practicar l'ablació, i no et pots ni imaginar el que vaig sentir. Pensava que em moria, quan vaig veure a aquella dona que s'apropava a mi amb la navalla vaig començar a cridar horroritzada, però no va servir de res. Després d'això, vaig passar més d'un any horrible, en el que no podia caminar, orinar... I el pitjor estava per arribar.

Amb onze anys els meus pares em van dir que aviat em casaria. Jo no sabia ni amb qui, però en un principi fins i tot em vaig alegrar al pensar que viuria amb una persona que m'estimaria (jo encara no sabia que era estimar ni ésser estimada), i lo més important de tot: ja no viuria amb els meus pares, i no hauria de suportar les seves horribles pallisses i la seva indiferència.

Als tretze anys, el meu pare em va vendre a un home setze anys més gran que jo, i aquest si que em produïa fàstic de debò.

La primera "nit de casats" em va obligar a ficar-me amb ell al llit, i així totes les nits. Suposo que no et pots imaginar el mal que em va fer i el que vaig sentir, però va ser horrorós.

Aviat em vaig quedar embarassada del meu primer fill i com que va ser nen, el meu marit es va alegrar. Però quan em vaig quedar embarassada per segon cop, vaig donar a llum a una nena, i el meu marit, després de pegar-me una pallissa per haver tingut una nena, se la va emportar, dient-me que no servia per res, i que no podia mantenir a una nena. Des d'aquell dia no vaig tornar a veure a la meva filla. El desgraciat del meu marit se la va emportar i la va matar sense que jo pogués fer res.

Vaig tenir dos fills més, el primer, una nena que va morir quan només tenia cinc mesos, i el segon, un nen.

Aviat em vaig quedar embarassada del meu cinquè fill, però quan estava de cinc mesos, el meu marit va morir assassinat per uns homes que, segons deien, tenien que complir la seva venjança contra ell.

Encara que potser pensis que sóc una insensible, reconec que em vaig alegrar quan m'ho van comunicar: ja no hauria de suportar més tot el que m'havia fet aquell miserable.

Tot i això, sense ell ja no hi havia ningú que portés els diners i el menjar a casa. Per tant, embarassada de cinc mesos, vaig haver de pensar alguna cosa que pogués fer per a obtenir els diners necessaris. I no em va quedar un altre remei que començar a robar als mercats del poble, o als camps d'hortalisses que hi havia a prop d'on jo vivia. Amb això, tenia els diners justos per a menjar jo i els meus fills.

Però l'embaràs anava avançant, i això m'anava incapacitant cada cop més.

Un dia, quan ja estava de vuit mesos, vaig començar a trobar-me molt malament: no podia ni moure'm, i sentia un dolor terrible a la panxa. Llavors, vaig començar a perdre sang. Després de passar tot el dia així, vaig donar a llum aquella nit a un nen que havia nascut mort.

Vaig passar més d'una setmana molt malament, en la que no podia fer res. Ni tan sols aixecar-me del llit. Però sabia que no podia seguir així, havia d'alimentar a la meva família, i no em va quedar altre remei que començar a exercir la prostitució. Al principi va ser molt dur: treballava per a un home que s'emportava la majoria de diners que guanyava, i que a més em pegava i abusava de mi. Tot i això, ja tenia el just per a alimentar a mi i als meus fills. I poc després, el meu fill gran va començar a treballar en uns camps d'arròs, a prop d'on vivia.

Treballant de prostituta m'han contagiats el sida: el meu cos està contaminat, i la sang que corre per les meves venes ja no és la mateixa. Estic molt debilitada, i m'han començat a sortir ferides i butllofes per tot el cos. Suposo que em queda poc, però com he dit abans, ja m'és ben igual. L'únic en el que penso ara és en els meus fills, que sé que estan bé, ja que estan a càrrec d'unes persones que em van oferir comprar-me'ls i no em va quedar més remei que acceptar, d'aquesta forma, tindran una vida millor.

I en que aquesta carta t'arribi a tu, estimat desconegut.

Que encara que sembli mentida, encara penso que poden haver persones amb bon cor que podran ajudar-me a dur a terme la meva tasca.

Bé, doncs m'acomiado ja.

Moltes gràcies per tot,

Yaizani
(aquest és el meu nom).